

Kas yra sekta?

Žmonės, laikantys save protingais ir dvasingais, teigia palaikantys ir kovojantys už siekį atverti kitiems akis tam, kas vyksta pasaulyje. Tačiau, kai reikalas paliečia kokios nors religinės bažnyčios (krikščionybės, křišnaizmo, kabalizmo ir kt.) demaskavimą, dažnas dvasingasis „gerietis“ pradeda skatinti neliesti jautrių temų, teigdamas, kad tuos, kurie kalba prieš bažnyčias ir jų dogmas, iš karto skelbia sektantais, ir žmonės jų paprasčiausiai daugiau nebeklauso.

O kas tas sektantiškumas yra?

Jei yra žodis „sekta“, reikia apibūdinti, kas tai per reiškinys? Čia pateikiami 5 sektos punktai:

1. joje visada yra mokymas išrinktiesiems, mokymas masėms; yra hierarchija.
2. turi apibrėžtą dogmų mokymą, kurios negali būti svarstomos, kurios turi būtų priimamos kaip tiesa be jokių abejonių.
3. turi ritualą, kuris palydi kiekvieną sektos narių susirinkimą, ir faktiškai yra jų psichikos zombinimo priemonė.
4. egzistuoja kiek tik galima išsišakojusi hierarchija, su kuria pagal pagrindinius sektos dogmos mokymus ginčytis greižtai draudžiama.
5. kadangi sektų mokymas remiasi dogmomis, jame nėra vietos naujų žinių įsisavinimui asmeninės kultūros formavimuisi. Nėra įsisavinimo METODO. Ir sąmoningo santykio į Gyvenimą pagal sąžinę.

Pagal sektos apibrėžimo kriterijus ir parametrus, tai pvz. krikščionybė yra sekta. Apie tai taikliai rašė rusų klasikas L. Tolstojus.

O dabar pabandykite pažiūrėti: o kas gi iš to, kas mus "moko" kaip gyventi, yra ne sekta?

Vienas iš pagrindinių sektos požymių, dėl kurio sutinka beveik visi religijotyryninkai, yra tai, kad jos lyderis gali keisti tikėjimo doktriną. Tikintieji laiko savo lyderį arba tarpininku tarp jų ir antgamtinių jėgų, arba net Dievu, kaip, pavyzdžiui, Muną arba "nekaltai pradėtą Dievą" Sai Babą. Todėl sektos nariai turi aklaik tikėti savo vadu ir vykdyti bet kokius jo įstatymus. Nebūtinai tai baigiasi masinėmis savižudybėmis ar nuodingų dujų leidimų žmonių perpildytame Japonijos metro. Dažniausiai sektos nariai netenka turto, tampa nemokamais darbininkais sektos lyderiams priklausančiose įmonėse ir nukenčia kaip asmenybės, tapdami nemąstančiu savo vadų įrankiu. Tai neįmanoma ten, kur tikėjimo doktrina surašyta šventose knygose. Todėl koks valdingas bebūtų tos bendruomenės lyderis, peržengęs doktrinos ribas, jis automatiškai netenka tikinčiųjų pasitikėjimo ir įtakos jiems.

Antras svarbus sektos požymis yra uždarumas. Sektos nariai atsiriboja nuo pasaulio, ir visa informacija, kurią jie gauna, yra perfiltruojama sektos vadų. Taip sektos narys netenka galimybės objektyviai įvertinti jį supančią aplinką. Sektos nariams nerūpi, kas vyksta už jos ribų. Jie rodo abejingumą "pasaulietinei", visuomeninei veiklai, nedalyvauja rinkimuose. Kam jehovistams rinkimai, jei jie jau turi savo pasaulinę valdžią, ir jai, o ne valstybei, pirmiausia ir turi paklusti.

Trečias sektos požymis yra tai, kad naujas jos narys iš pradžių negauna visos informacijos apie sektos mokslą ir tikslus. Tai atskleidžiama palaipsniui, atitinkamai jį "paruošus". Tik perėjus tam

tikrus "lygius", gali paaiškėti, kad tikrasis mokymas yra visiškai priešingas tam, ko buvo mokoma anksčiau. Pvz.: mormonai vadinasi "Pastarųjų dienų apaštalų Jėzaus Kristaus bažnyčia" ir skelbiasi krikščionimis, bet tik vėliau paaiškėja, kad jiems Jėzus Kristus ne Dievas, o tik vienas iš daugelio angelų.

Išvardinęs ir apibūdinęs populiariausias jehovistų, mormonų, scientologų, įvairių rūšių ezoteriškas "New Age" ir kt. sektas, straipsnių ciklą A.Peškaitis, grįžęs iš vienos katalikiškos konferencijos sektų klausimu, baigia netikėtai. Šios konferencijos pagrindinė išvada buvo, kad reikia mažiau klijuoti sektų etikečių, o daugiau kalbėti apie meilę. Pasirodo, ir katalikų bažnyčia turi sektos požymių.

Bažnyčios lyderis Romos Popiežius gali keisti doktriną. Tą daugiau ar mažiau daro kiekvienas Popiežius. II Vatikano susirinkimo metu 1962-1965 m. padaryti pakeitimai daliai katalikų pasirodė tokie radikalūs ir protestantiški, kad jie atsisakė juos priimti. Taip atsirado nepriklausoma katalikų bažnyčia, pagal jos lyderį vadinama "lefevrists". Katalikų bažnyčia mano, kad Šv.Raštas yra tik viena iš doktrinos dalių. Remiamasi apaštalo Pauliaus žodžiais "Raidė užmuša, o Dvasia teikia gyvybę" (2 Kor 3,6). Taigi, jų manymu, Šv.Raštas paneigia pats save. Kadangi Jėzus Kristus per paskutinę vakarienę apaštalamis pasakė "Globėjas - Šv.Dvasia, kurią mano vardu Tėvas atsiųs, - Jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs" (Jn 14,26); katalikai tiki, kad tikėjimo šaltinis yra ne tik Biblija, bet ir tai, ką Šv.Dvasia yra įkvėpusi apaštalamis, jų įpėdiniams, vyskupams, visų amžių bažnyčia. Taigi įteisinta nuostata, kad nuo Šv.Rašto galima nukrypti, jei bažnyčia taip nusprendžia.

Kai kurie katalikų ordinų vienuoliai priima "neturto įžadus", atiduoda visą savo turtą bažnyčiai, pasižada visą gyvenimą jai tarnauti ir gyvena užsidarę vienuolyne. Vadovaujantis objektyviais kriterijais, sunku įrodyti, kad tai ne viena iš sektų, kuri išnaudoja savo narius bei išvilioja visus jų pinigus.

Tuo tarpu bažnyčios, kurios mūsų visuomenėje paprastai laikomos sektomis, kaip antai baptistai, metodistai, sekmininkai, "Tikėjimo žodis" ir į jas panašios krikščioniškos protestantiškos bažnyčios, neturi nei vieno iš trijų išvardintų sektos požymių. O kaip yra su Katalikų bažnyčia ?